

LIVSKRISEN

LUKKEDE OP FOR LYKKEN

Det tog Mette Rode, 37, tre år at komme på benene efter sin mands død. I dag har hun et fantastisk liv og en spændende karriere som administrerende direktør i auktionsfirmaet Lauritz.com. Her fortæller hun, hvad døden lærte hende om livet, om at tro på sig selv og om at gribe lykken, når den er der.

AF ANNE-SOFIE HOLTEN
FOTO: NINA LEMVIGH-MÜLLER

Mette Rode har fået nogle ordentlige øretæver tidligt i livet, men hun er kommet igennem det som vinder. Bag sejren ligger et kæmpe livtag med en krise, der bare skulle tyges igennem i øjeblikket. Nu er hun der, hvor hun bevidst vælger at tro på sig selv og sin egen mavefølelse. Og det bringer hende fremad. Om sine enver som leder siger hun, "Jeg er et flokdyr, men skal helst gå forrest", og det gør hun i rasende galop sammen med Bengt Sundström, som ejer Lauritz.com. De er i gang med at etablere det 16. auktionshus inden for tre år. Det skal ligge i Hamborg.

Men for fire år siden ramte hendes verden, da hendes mand, Jan Rode, i løbet af få måneder døde af kræft. Det tog hende tre år at få lappet sit molesterede livssyn sammen og nå til en erkendelse af, at livet er fantastisk, og i dag føler hun sig lykkelig.

- Hele det forløb med Jan har lært mig at kunne sige, at jeg synes, jeg har et fantastisk liv. At være bevidst om det. Det er livsbekræftende, når jeg pludselig mærker en lykketilfølelse skylle ind over mig. Det kommer altid uventet. Så føler jeg mig taknemmelig. Jeg var ikke bevidst om mine lykkeslunder tidligere. Det er selvfølgelig en klischeé. Men det handler om at gribe nuet og sige: "Ja, men det er sgu her og nu", om ting, der er vigtige her og nu, og så forfølge dem. Hun oplevede den store kærlighed og tror på, at det sker

igen, men lige nu har hun ladet sig opsluge af Lauritz.com 60 timer om ugen, når man medregner weekender og aftener. Jobbet er meget en livsstil.

- Dan har man hørt før, konstaterer hun tørt. - Men det er det. Jeg skal ligesom vokse mig sammen med mit job. Lauritz.com er en meget social virksomhed, hvor vi kender hinanden virkelig godt. Jeg er god til at "lugte" mennesker, bruger min intuition, når jeg møder mennesker. Jeg har lært at sige til mig selv, at min følelse er rigtig, den er virkelig god, og jeg tør godt stole på den.

ALDRIG SKUFFET
- Bliver du aldrig skuffet over mennesker?
- Principielt nej! Så vil jeg hellere blive vred. Når jeg ansætter, vil jeg kunne føle, hvad folk har på hjerte. Folk, der giver sig selv, er en god fællesskaber. Der er en god fremdrift i mennesker med mange meninger, hvis man altså kan få styr på de der meninger og tør beslutte. Og det gør jeg. Om det er medfødt? Man kan tlegne sig nogle ledelsesprincipper, men i bund og grund tror jeg, man skal have det i sig. Og hvis man har det, skal man erkende det og ikke placere sig, hvor man ikke kan udnytte det, for så bliver man utilfreds. For mig går en leder automatisk i front. Naturlig autoritet kommer indre. Man tør melde ærligt ud og tage diskussionerne undervejs, når man er ærlig, er man troværdig, og først da kan man få folk med sig og skabe fælles fodslag. Jeg kan ikke så godt med, at

andre sætter dagsordenen for mig. Jeg skal ikke sætte den alene, men jeg skal have en vital betydning for det miljø, jeg er i. Det er vigtigt for mig at være vigtig. Mine kvalifikationer er de samme som dem, jeg tror på hos andre, med udgangspunkt i sunde menneskelige kvalifikationer. Nogle bygger noget teori ovenpå og andre noget praktik. Selv har jeg altid mest bygget på praktik. Jeg sidder i den her stilling på grund af en masse hårdt arbejde, ved, hvad jeg vil, og bruger min formuft. Der er ikke så meget hokusfokus i det.

DET HELE RAMLEDE
- Hvad laver du i fritiden?
- Rider i Dyrehaven fire gange om ugen. Alltid alene, for så er det bare mig og hesten og naturen, og jeg skal ikke tage stilling til noget, ikke tænke over noget. Det er mental-hygge, men også en meget fysisk sport, hvor man kommer ud og får noget luft og får brugt nogle muskler. Bare halvdan time for mig selv. Jeg har part på to dejlige heste. Det er samværet med dyret og naturen, der betyder noget for mig. Jeg er ikke som sådan en skolet rytter, men havde heste dertjemme, lige fra jeg var barn. Er vokset op på en gård i Ørnslev, et lille landsbyfund nær Hovedgård i Østjylland. Der har jeg mine rødder og min forankring sådan helt basalt. Mit barndomshjem var tryk og traditionelt, men alligevel et specielt og meget rummeligt hjem med åbenhed over for det nye. Mine forældre havde mentalt "hejt til lovet"

Mette Rode købte ikke på auktion, for hun blev ansat hos Lauritz.com. "Men her har jeg lært at købe kunst, og det har været en berigende oplevelse at finde ud af, at det egentlig bare handler om, hvad jeg kan lide."

begge to. De har lært mig at være modig. Min far var en stor, målrettet og viljestærk mand. Min mor er mere kulturelt interesseret, hun kender mere til historie og kunst, end jeg gør. Hun er reflekterende, intuitiv og vedholdende. Min far døde for få måneder siden, fik et hjertelidelse en morgen. Han blev 67 år. Han kunne godt være blevet 87, synes jeg. Vi var tæt forbundne, og jeg savner ham forfærdeligt. Han overste mig med ros, ris og kys.

- Drømmer du om selv at stifte familie?
- Ja, jeg tror også på, den store kærlighed kan ske for mig igen. Det var den store kærlighed, da jeg mødte Jan. Jeg var 22 år, og han var dobbelt så gammel og min chef. Han havde cafeerne Cassa Blanca og Carlton i Århus. Indrettede også cafeer i København. Jeg blev ansat som bartender i et sabbatår mellem to studier. Vi levede sammen i 11 år. At han havde kræft, kom fuldstændig som et lyn fra en klar himmel. Han havde lungebetændelse og havde fået noget penicillin, som ikke virkede. Så tog de nogle billeder af hans lunger for at finde frem til noget andet penicillin. Men i stedet kom han hjem og sagde: "Det er ikke lungebetændelse, det er lungekraft, og det har bredt sig så meget, at de ikke vil behandle mig. Jeg skal dø".

Det var fuldstændig surrealistisk, og det er meget mærkeligt at tænke på nu, hvordan vi overhovedet kom igennem den situation. Men det gjorde vi jo heller ikke! Vi gik fuldstændig i stykker begge to. I den første måned var vi totalt

"Man skal ikke udsætte ting, men gribe dem, når de kommer. Jeg fulgte min følelse, og det var det, der bragte mig videre og gav mit liv en ny start."